

Arrest

**nr. 64 577 van 11 juli 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X
handelend als wettelijke vertegenwoordiger van X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X handelend als wettelijke vertegenwoordiger van X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 april 2011 waarbij geweigerd wordt in te gaan op de vraag om een aankomstverklaring af te leveren of de uitvoeringstermijn van het bevel tot terugbrenging te verlengen.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VANDELOO en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 april 2009 diende de niet-begeleide minderjarige A.R.Y., die volgens zijn verklaringen dezelfde dag het Rijk was binnengekomen, een asielaanvraag in.

1.2. A.R.Y. werd op 27 april 2009 onder de hoede geplaatst van de Dienst Voogdij van de federale overheidsdienst justitie en op 26 mei 2009 werd verzoeker aangesteld als voogd.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde A.R.Y. op 13 augustus 2010 de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Tegen deze beslissing werd een beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 52 460 van 6 december 2010 weigerde de Raad A.R.Y. de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 16 december 2010 een beslissing tot terugbrenging.

1.6. Via een op 11 januari 2011 gedateerd schrijven verzocht verzoeker de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om een aankomstverklaring af te geven aan zijn pupil.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 31 januari 2011 een nieuwe beslissing tot terugbrenging. Deze beslissing werd verzoeker op 7 februari 2011 ter kennis gebracht.

1.8. Via een op 5 april 2011 gedateerd schrijven verzocht verzoeker de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nogmaals om een aankomstverklaring af te geven aan zijn pupil.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid weigerde op 11 april 2011 in te gaan op de vraag tot afgifte van een aankomstverklaring. Deze beslissing luidt als volgt:

“Uw schrijven 05/04/2011 heeft al onze aandacht weerhouden. Ik heb in goede orde kennis genomen van uw nieuwe aanvraag tot afgifte van een verblijfsdocument in het kader van de toepassing van de omzendbrief van 15/09/2005. Desalniettemin kan ik geen positief gevolg geven aan uw aanvraag, de aankomstverklaring wordt niet afgeleverd en de bijlage 38 niet meer verlengd. De beslissing van 31/01/2011 blijft aldus behouden. Daarom, verwijs ik u dan ook naar de motivering van deze bijlage 38.

Rekening houdend met alle elementen, bestaat de duurzame oplossing voor uw pupil nog steeds in een terugkeer naar zijn land van oorsprong waar een hereniging met zijn familie mogelijk is. Uw aanvraag bevat, overigens, geen enkel nieuw element.

In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer.

Het is steeds mogelijk dat u ten gepaste tijde, op basis van nieuwe elementen, een nieuwe aanvraag indient in het kader van de omzendbrief van 15/09/2005. Deze aanvraag zal onderzocht worden met de nodige zorgvuldigheid en de globale situatie van uw pupil zal opnieuw geëvalueerd worden.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op zijn vraag om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.2. In fine van het verzoekschrift vraagt verzoeker om *“te zeggen voor recht dat aan de minderjarige [A.R.Y.] een aankomstverklaring met terugwerkende kracht moet afgeleverd worden.”* De Raad treedt in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) echter op als annulatierechter. Hij kan derhalve niet in de plaats van het bevoegde bestuur beslissen dat een aankomstverklaring met terugwerkende kracht moet afgeleverd worden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel betoogt verzoeker dat manifeste beoordelingsfouten werden gemaakt en voert hij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de artikelen Ib en III van de omzendbrief van 15 december 2005 betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, al dan niet in

samenhang met voormelde bepalingen, en van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Hij verstrekt volgende toelichting:

[...]

In casu is de motivering een standaard motivering die wordt overgenomen in zeer veel beslissingen tot weigering van het afleveren van een aankomstverklaring (zie o.a. Arrest dd. 23 april 2010 Franstalige kamer, Arrest dd. 20 december 2010 Nederlandstalige kamer, Stuk 6).

Uit de motivering blijkt niet dat rekening werd gehouden met de gewijzigde situatie na de eerste beslissing van 7 februari 2011.

Uit de tweede aanvraag blijkt nochtans heel duidelijk dat niemand van zijn familieleden nog aanwezig is in Afghanistan of überhaupt kan teruggevonden worden om verzoeker op te vangen en hem te beschermen. Uit de tweede aanvraag blijkt bijgevolg duidelijk dat het geen duurzame oplossing zou inhouden om verzoeker terug naar Afghanistan te sturen. Dit is nochtans een absolute grondvoorwaarde voor de terugkeer naar het land van herkomst.

Daarenboven dient benadrukt te worden dat door de diensten van Binnenlandse Zaken geen enkele poging is ondernomen om contact te zoeken met de moeder van verzoeker. Alle bewijsplicht wordt hier dan ook gelegd op verzoeker om een spoor van zijn moeder terug te vinden, hetgeen een zeer zware opdracht is voor een minderjarige vreemdeling. Bovendien is de bewijsplicht dan nog eens onmogelijk omdat men bewijs moet vinden van het feit dat er geen spoor is terug te vinden van iemand. Dit kan nu eenmaal niet bewezen worden. Het feit dat men zo weinig stukken kan neerleggen, bewijst juist dat de moeder van verzoeker effectief niet langer in Afghanistan verblijft.

Verzoeker van zijn kant heeft evenwel ondertussen wel al het paspoort van zijn overleden vader bekomen om zijn juiste identiteit te bewijzen en medische documenten betreffende zijn moeder om te bewijzen dat zij wel degelijk met zware medische problemen kampt.

Op basis van deze bevindingen heeft verzoeker dan toch een tweede aanvraag ingediend aangezien nog steeds geen duurzame oplossing in het land van herkomst[s]t kon worden gerealiseerd.

De beslissing stelt dan ook ten onrechte dat de duurzame oplossing nog steeds bestaat in het land van herkomst. De enige motivering daartoe in feite is manifest onvoldoende, met name:

“Uw schrijven van 5 april 2011 heeft al onze aandacht weerhouden. Ik heb in goede orde kennis genomen van uw nieuwe aanvraag tot afgifte van een verblijfsdocument in het kader van de toepassing van de omzendbrief van 15 september 2005. Desalniettemin kan ik geen positief gevolg geven aan uw aanvraag, de aankomstverklaring wordt niet afgeleverd en de bijlage 38 niet meer verlengd. De beslissing van 31 januari 2011 blijft aldus behouden. Daarom, verwijs ik u dan ook naar de motivering van deze bijlage 38.

Rekening houdend met alle elementen, bestaat de duurzame oplossing voor uw pupil nog steeds in een terugkeer naar zijn land van oorsprong waar een hereniging met zijn familie mogelijk is. Uw aanvraag bevat, overigens, geen enkel nieuw element.”

Verzoeker verwijst bij analogie naar twee recente arresten dd. 23 april 2010 van de Franstalige kamer van Uw Raad en dd. 20 december 2010 van de Nederlandstalige kamer van Uw Raad waarbij de aangevochten beslissing in een gelijkaardige zaak werd vernietigd op grond van schending van de motiveringsplicht.

Het dient dan ook besloten te worden dat de bestreden beslissing in casu ook manifest de motiveringsplicht schendt.

Derde onderdeel, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen Ib en III van de omzendbrief van 15 september 2005 betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen.

De aangevochten beslissing schendt de algemene beginselen van behoorlijk bestuur nu deze niet of minstens onafdoende antwoordt op de nieuwe ontwikkelingen in het dossier.

Daarenboven werd door de DVZ geen enkele actie ondernomen om zelf contact te leggen met de moeder van de heer [Y]. De nodige informatie was nochtans doorgegeven, zoals het voornamelijk telefoonnummer en het adres van de moeder van verzoeker. Er was ook aangegeven dat de DVZ zelf contact zou kunnen opnemen met de bevoegde Belgische diplomatieke posten van de desbetreffende landen om na te gaan of er inderdaad een visum is afgegeven aan de moeder van verzoeker.

De minderjarige verzoeker heeft daarentegen alles gedaan om aan meer informatie te komen dan hetgeen hij als nieuwe elementen al heeft neergelegd, maar dit is hem begrijpelijkerwijze niet gelukt. Verzoeker is nu eenmaal afhankelijk van externe factoren en mag hier niet op afgerekend worden. De DVZ vraagt hier het absoluut onmogelijke van verzoeker.

De omzendbrief is duidelijk wat betreft hetgeen men onder duurzame oplossing moet worden verstaan, met name ofwel gezinshereniging, ofwel een adequate opvang in het land van herkomst en zo dit niet mogelijk blijkt een machtiging tot onbeperkt verblijf in België.

In casu is de enige duurzame oplossing een machtiging tot onbeperkt verblijf in België, waar het enige familielid dat hij nog heeft wettelijk verblijft. Zijn grote broer [A. T. Y.] kan dan ook ongetwijfeld voor de enige adequate opvang in België zorgen. Een zorg die onvindbaar is in het land van herkomst. Het dient dan ook besloten te worden dat de aangevochten beslissing de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen Ib en III van de omzendbrief van 15 september 2005 schendt.

Vierde onderdeel, schending van het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989 België ratificeerde op 16 december 1991 het Kinderrechtenverdrag waardoor dit onbetwistbaar van toepassing is in België. Ook de richtlijnen van de Verenigde Naties in dit verband mogen niet zomaar genegeerd worden.

Zo is ondermeer bepaald dat een minderjarige niet mag teruggestuurd worden naar zijn land van herkomst als dit niet in het belang van het kind zou zijn. Meer nog, dit is zelfs verboden indien deze terugkeer een redelijk risico zou inhouden dat het kind hierdoor zou blootgesteld worden aan schendingen van de mensenrechten. Bij de beoordeling van deze elementen dient men rekening te houden met een heel aantal criteria zoals de veiligheid en socio-economische situatie van het land van herkomst, de beschikbaarheid van familie of een voogd om voor het kind te zorgen, de eigen visie van het kind, zijn niveau van integratie in het gastland, etc.

Meer nog, indien de minderjarige geen familie meer heeft in het land van herkomst, mag het in principe niet teruggestuurd worden, tenzij er maatregelen van voogdijschap voorhanden zijn.

Al de voorwaarden om verzoeker hier te houden zijn met andere woorden voorhanden. Het is in het volledig belang van verzoeker dat hij in België kan blijven in de hoop nog een leefbare toekomst tegemoet te gaan. Indien verzoeker zou gedwongen worden om terug te keren naar Afghanistan, bestaat voor hem geen enkele hoop meer tot een leefbaar bestaan.

Wat er ook van zij, is dit een heel eenvoudige zaak, waarbij de kern neerkomt op het volgende:

- Verzoeker is als zestienjarige een minderjarige;
- Deze leeftijd wordt niet betwist;
- Verzoeker heeft geen familie meer in Afghanistan;
- Verzoeker heeft een oudere broer in België die in 2007 het statuut van vluchteling verkreeg en voor Verzoeker kan instaan;
- De bloedband met zijn broer wordt niet betwist;
- Verzoeker spreekt intussen reeds perfect Nederlands en volgt school in België;
- Er bestaat geen enkele bescherming in Afghanistan;
- Verzoeker zal bij terugdrijving naar Afghanistan op straat leven, zonder familie, zonder opleiding en met een zeer grote vrees tot vervolging door de Taliban.

Toch weigert verweerder om onbegrijpelijke redenen een aankomstverklaring af te leveren aan verzoeker.

Aangezien verweerder getuigt van een verkeerde interpretatie van de criteria van de omzendbrief, onterechte motieven inroept ter weigering van de aankomstverklaring aan verzoeker, zich een oordeel heeft gevormd zonder afdoend onderzoek naar de werkelijke draagwijdte het gebrek aan familie in Afghanistan van verzoeker, geen rekening heeft gehouden de concrete situatie van verzoeker in het bijzonder, het Kinderrechtenverdrag manifest heeft geschonden en bovendien alle aanbevelingen van oa. UNHRW straalt negeert, heeft verweerder de internationale, humanitaire en communautaire verplichtingen van België, en meer specifiek in het licht van de bijzondere bescherming voor minderjarigen, niet nageleefd en een manifeste beoordelingsfout gemaakt."

3.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"[...]"

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet tot doel hebben de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van onder meer de volgende elementen:

"Uw schrijven van 05/04/2011 heeft al onze aandacht weerhouden. Ik heb in goede orde kennis genomen van uw nieuwe aanvraag tot afgifte van een verblijfsdocument in het kader van de toepassing van de omzendbrief van 15/09/2005. Desalniettemin kon ik geen positief gevolg geven aan uw aanvraag, de aankomstverklaring wordt niet afgeleverd en de bijlage 38 niet meer verlengd. De beslissing van 31/01/2011, aan u betekend op 15/12/2009, blijft aldus behouden. Daarom, verwijs ik u dan ook naar de motivering van deze bijlage 38. Rekening houdende met alle elementen, bestaat de duurzame oplossing voor uw pupil nog steeds in een terugkeer naar zijn land van oorsprong waar een hereniging met zijn familie mogelijk is. Uw aanvraag bevat overigens, geen enkel nieuw element. In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een Organisatie zoals de IOM. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer. Het is steeds mogelijk dat u ten gepaste tijde, op basis van nieuwe elementen. Een nieuwe aanvraag indient in het kader van de omzendbrief van 15/09/2005. Deze aanvraag zal onderzocht worden met de nodige zorgvuldigheid en de globale situatie van uw pupil zal opnieuw geëvalueerd worden."

Verwerende partij heeft de eer op te merken dat deze overwegingen verzoeker toelaten om te achterhalen om welke redenen het bevel tot terugbrenging niet meer verlengd wordt en de aankomstverklaring niet werd afgeleverd.

De bovenstaande motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat aan verzoekers aanvraag geen gevolg wordt gegeven. Er dient te worden benadrukt dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat de beslissing van 31 januari 2011 (bijlage 38) behouden blijft met inbegrip van de motivering van deze beslissing. Verzoeker heeft daarenboven deze beslissing nooit aangevochten. Naast de verwijzing naar de bijlage 38 van 31 januari 2011 wordt in de motivering van de bestreden beslissing gesteld dat het schrijven van verzoekers voogd d.d. 5 april 2011 geen bijkomende elementen bevatte. Het verslag van de voogd verwees immers opnieuw naar de dood van verzoekers vader en naar het feit dat zijn moeder naar India zou zijn vertrokken wegens medische redenen, doch legt hier opnieuw geen bewijs van voor. Derhalve betreft dit schrijven van 5 april 2011 enkel een herhaling en/of bevestiging van alle elementen die reeds gekend waren op het moment dat de

bijlage 38 op 31 januari 2011 werd genomen. Het schrijven wijzigt bovendien niets aan het voorstel tot duurzame oplossing. Verzoeker maakt niet aannemelijk als zou de bestreden beslissing geen rekening hebben gehouden met nieuwe elementen aangezien hij zelf geen nieuwe elementen heeft bijgevoegd.

Gelet op voorgaande uiteenzetting kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn kritiek dat het zou gaan om een standaard motivering.

Waar hij verwijst naar twee arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting merkt verwerende partij op dat verzoeker nalaat aan te tonen dat hij zich in dezelfde situatie zou bevinden als die zoals beschreven door die arresten en dat dezelfde redenering op hem van toepassing zou zijn.

Verzoekers beschouwingen missen feitelijke en juridische grondslag. Geheel conform de omzendbrief van 15 september 2005 heeft verwerende partij onderzoek gedaan naar een duurzame oplossing. Dienaangaande vermeldt de omzendbrief het volgende:

'B. De onderzoeksprocedure inzake verblijf

Om een duurzame oplossing te vinden, probeert het Bureau Minderjarigen de gezinssituatie van de N.B.M.V zowel in het buitenland als in België te achterhalen. De principes vastgelegd in artikelen 9 en 10 van het IVRK met betrekking tot de eenheid van het gezin worden toegepast. Krachtens artikel 1]. § 1, van de Voogdijwet treft de voogd alle passende maatregelen om de familieleden van de minderjarige op te sporen. Het is aangewezen dat de voogd ook de nodige stappen onderneemt, in voorkomend geval om een nationaal paspoort voor zijn pupil te bekomen. In het kader van het onderzoek naar een duurzame oplossing in het belang van de pupil, zal de voogd schriftelijk aan het Bureau Minderjarigen, alle voorstellen doen die hij nodig acht en de documenten die deze voorstellen staven, overmaken. Indien de duurzame oplossing de terugkeer van de NBMV naar zijn land van herkomst of een land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf is, levert het Bureau Minderjarigen een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) aan de voogd af. In afwachting van een duurzame oplossing voor de NBMV, kan het Bureau Minderjarigen: ofwel een aankomstverklaring geldig 3 maanden afleveren: ofwel, het bevel tot terugbrenging (bijlage 38), dat bij het nemen van een negatieve beslissing in het kader van een andere procedure, aan de voogd werd afgeleverd, verlengen. Deze documenten zullen worden verlengd, met drie maanden wat betreft de aankomstverklaring en maandelijks, wat betreft het bevel tot terugbrenging, indien nog geen duurzame oplossing gevonden werd'

Uit een lezing van de omzendbrief blijkt duidelijk dat het aan de voogd toekomt om alle passende maatregelen te treffen om de familieleden van verzoeker op te sporen en geenszins aan verwerende partij om te onderzoeken of verzoekers moeder effectief in India zou verblijven. Bovendien stelt de omzendbrief duidelijk dat het principe van eenheid van gezin wordt toegepast, zodat in casu voorkeur wordt gegeven aan een terugkeer naar zijn land van herkomst, alwaar zijn moeder zich zou bevinden.

Er werd wel degelijk rekening gehouden met de voorstellen van de voogd betreffende de duurzame oplossing. Uit de inhoud van het administratief dossier, zijnde onder meer het verhoor van de minderjarige, en de definitief geworden bijlage 38 blijkt dat afdoende rekening werd gehouden met de commentaar van de voogd. Op basis van die informatie werd er terecht geoordeeld dat er onvoldoende redenen zijn om de toepassing van de Omzendbrief te rechtvaardigen, en dat de duurzame oplossing in het land van herkomst te vinden is waar een hereniging met haar familie mogelijk is.

Derhalve heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, geoordeeld om aan verzoeker een bijlage 38 af te leveren. Verwerende partij handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. De bestreden beslissing wordt daarenboven afdoende gemotiveerd, en is ondersteund door draagkrachtige motieven.

Een schending van de artikelen Ib en III van de omzendbrief wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een schending inroept van het Kinderrechtenverdrag heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat verzoeker nalaat de concrete wetsbepalingen of artikels aan te tonen die volgens hem door de beslissing geschonden werden, waardoor de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken kan verdedigen, zodat dit onderdeel van het middel om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (cfr. R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.). Louter ten overvloede merkt verwerende partij op dat het kinderrechtenverdrag geen directe werking heeft en dat

verzoeker zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 van 31.10.2001). Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan het Verdrag dient derhalve een directe werking te worden ontzegd."

3.3.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt namelijk geoordeeld dat de duurzame oplossing voor A. R. Y. bestaat in een terugkeer naar zijn land van herkomst waar een hereniging met zijn familie mogelijk is en er wordt op gewezen dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbracht die toelaten een standpunt in te nemen dat verschillend is van datgene dat reeds werd ingenomen in de beslissing van 31 januari 2011. Tevens wordt uitdrukkelijk verwezen naar de motieven die werden opgenomen in de beslissing van 31 januari 2011. De Raad merkt verder op dat verzoeker kennis heeft van voormelde beslissing, daar hij op 7 februari 2011 erkende kennisgeving van deze beslissing te hebben ontvangen en hij in zijn feitenrelaas de motivering van deze beslissing in extenso weergeeft.

Verzoeker stelt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is omdat het een standaardmotivering betreft. Een gezamenlijke lezing van de motieven die opgenomen zijn in de beslissing van 31 januari 2011 en deze van 11 april 2011 leert evenwel dat de individuele situatie van verzoeker wordt besproken, zodat hij bezwaarlijk kan voorhouden dat er sprake is van een standaardmotivering. Ten overvloede dient bovendien geduid te worden dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

Door te verwijzen naar arresten in andere zaken, waarvan de feiten niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak, toont verzoeker evenmin aan dat de formele motiveringsplicht miskend werd.

De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing verzoeker toelaat te begrijpen om welke redenen deze beslissing genomen werd en hem in de mogelijkheid stelt om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken uit te putten. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en dat de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, geschonden werd.

3.3.2. In de mate dat verzoeker aangeeft dat kennelijke beoordelingsfouten werden gemaakt en dat geen rekening werd gehouden met de gewijzigde situatie voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker licht toe dat hij in zijn tweede aanvraag waarbij hij verzocht om zijn pupil in het bezit te stellen van een aankomstverklaring duidelijk heeft gesteld dat er in Afghanistan geen van familieleden van A. R. Y. meer aanwezig zijn of kunnen teruggevonden worden die hem kunnen opvangen en beschermen en dat een terugkeer naar het land van herkomst dus geen duurzame oplossing is. In de beslissing van 31 januari 2011, waarnaar uitdrukkelijk verwezen wordt in de beslissing van 11 april 2011 wordt evenwel geduid dat verzoeker nalaat zijn beweringen als zou de moeder van A. R. Y. niet meer in Afghanistan aanwezig zijn en dat zij niet meer in staat zou zijn om haar zoon op te vangen niet wordt aangetoond en dat het een algemeen principe is dat kinderen het best bij hun ouders verblijven tenzij anders bewezen is. Tevens werd benadrukt dat indien verzoeker van oordeel was dat de veiligheidssituatie in

Afghanistan dusdanig was dat een terugkeer niet mogelijk was een beschermingsstatus kon aangevraagd worden via de geijkte procedures. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag van 5 april 2011 opnieuw aanvoerde dat een terugkeer voor A. R. Y. naar Afghanistan niet aangewezen was omwille van het feit dat zijn moeder hem niet kan opvangen en er geen veilig familiaal opvangnet meer is. Aangezien verzoeker echter zijn bewering opnieuw niet met dienstige stukken onderbouwde is het niet kennelijk onredelijk dat verweerder oordeelde dat kon verwezen worden naar het eerder ingenomen standpunt.

Verzoeker voert aan dat hij het paspoort van de overleden vader van zijn pupil heeft overgemaakt en dat hij tevens bewijzen aanbracht waaruit blijkt dat diens moeder met zware medische problemen kampt. Verzoeker lijkt hierbij te willen verwijzen naar een door hem aan verweerder overgemaakte taskara en een aantal attesten waaruit blijkt dat een zestig jaar oude vrouw een medisch onderzoek onderging. Daargelaten de vraag of de stukken waarnaar verzoeker verwijst effectief betrekking hebben op de ouders van A. R. Y. moet worden gesteld dat deze documenten geen afbreuk doen aan het standpunt van verweerder dat niet wordt aangetoond dat de moeder van A. R. Y. niet meer in Afghanistan verblijft en niet in staat zou zijn om haar zoon op te vangen.

Door te benadrukken dat het moeilijk is om bewijzen te verzamelen dat de moeder van A. R. Y. niet meer in Afghanistan verblijft toont verzoeker evenmin aan dat het standpunt van verweerder incorrect of kennelijk onredelijk is. Het is immers een algemeen principe dat een persoon die zich tot een overheidsdienst richt teneinde een voordeel te verkrijgen het bewijs levert van de gegevens die hij ter onderbouwing van zijn aanvraag inroept. Verweerder werpt bovendien terecht op dat de wetgever, in artikel 479 van de programmawet (I) van 24 december 2011, uitdrukkelijk heeft bepaald dat het aan de voogd van een niet-begeleide minderjarige toekomt om alle passende maatregelen te nemen om de familieleden van de minderjarige op te sporen. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij laat verstaan van oordeel te zijn dat verweerder in gebreke bleef om, in zijn plaats, te pogen contact te krijgen met de moeder van A. R. Y. Verzoeker maakt, nu hij aangeeft dat zijn broer legaal in België verblijft, dat hij nog een zus heeft in Afghanistan, dat een kennis van zijn vader bereid was om hem gedurende maanden onderdak te bieden en dat hij bij machte is om medische attesten met betrekking tot de vrouw van wie hij beweert dat zij zijn moeder is te verwerven, ook niet aannemelijk dat het leveren van het bewijs dat zijn moeder buiten Afghanistan verblijft onmogelijk is.

De uiteenzetting van verzoeker laat derhalve niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.3.3. Waar verzoeker verwijst naar een schending van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”* kan het volstaan aan te geven dat verzoeker nalaat te duiden welke andere beginselen van behoorlijk bestuur, behoudens de materiële motiveringsplicht, hij geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is bij gebreke aan de vereiste duidelijkheid dan ook onontvankelijk.

3.3.4. In het derde onderdeel van zijn middel zet verzoeker voorts uiteen dat de bestreden beslissing de *“artikelen Ib en III van de omzendbrief van 15 december 2005 betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen”* schendt.

Allereerst moet worden gesteld dat verzoeker niet aantoont dat de omzendbrief waarnaar hij verwijst een reglementair karakter heeft, zodat niet blijkt dat het feit dat de bestreden beslissing in strijd zou zijn met een bepaling van deze omzendbrief op zich aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Daarnaast moet worden geduïd dat, in de veronderstelling dat voormelde omzendbrief toch een reglementair karakter zou hebben, deze omzendbrief niet voor advies aan de Raad van State werd voorgelegd en dus niet op wettige wijze is tot stand gekomen, wat impliceert dat hij niet kan aangewend worden ter onderbouwing van een annulatieberoep (cf. RvS 11 maart 2008, nr. 180.793). Louter ten overvloede moet tevens worden gesteld dat niet blijkt dat de bestreden beslissing indruist tegen de bepalingen van de omzendbrief waarnaar verzoeker verwijst. Punt Ib van de omzendbrief definieert namelijk enkel wat kan verstaan worden onder een duurzame oplossing voor een niet-begeleide minderjarige vreemdeling, het weze een gezinshereniging, het weze een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verweerder heeft gemotiveerd dat A. R. Y. initieel stelde dat zijn moeder en andere familieleden in Afghanistan verbleven en dat hij niet aantoont dat zij er niet meer aanwezig is en niet meer voor hem kan instaan, zodat een terugkeer naar Afghanistan als duurzame oplossing te verkiezen valt. Punt III van de omzendbrief voorziet dat verweerder rekening moet houden met het

hoger belang van het kind en de fundamentele rechten en verweerder oordeelde dat het in het belang van een kind is om bij zijn ouders te verblijven, wat gezien voorgaande vaststelling niet kennelijk onredelijk is.

3.3.5. Wat het vierde onderdeel van het middel betreft werpt verweerder, naast de vaststelling dat bepalingen van het Kinderrechtenverdrag geen directe werking hebben, terecht op dat verzoeker nalaat te vermelden welke bepaling van het Kinderrechtenverdrag hij geschonden acht. Aangezien dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste precisie verweerder niet in de mogelijkheid stelt om passend verweer te voeren, dient het bijgevolg ook als onontvankelijk beschouwd te worden.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK